

A jegyzetek olvasása során ugyanakkor felmerül az a kérdés, ami talán a legnehezebb feladat elé állítja bármely mű szerzőjét a jegyzetelés kapcsán: mire térjen ki, és mit vegyen alapvetően ismertnek. A 10. jegyzetben felsorolja „az ún. második triumvirátus” tagjait. A 44. jegyzetben a római rendek részletes ismertetését találjuk annak kapcsán, hogy Poliziano a verssorokat velük állította párhuzamba. Ugyanakkor az olvasó teljesen váratlanul és előzmény nélkül talál utalást az *M* kézirat szövegváltozatára vonatkozóan (40. jegyzet), illetve más helyeken megtudja, hogy van *R* és *V*, sőt, *V/2* kézirat is (84., illetve 100. jegyzet). Nem szükségszerű a 33. jegyzetben a Hésiodosz-idézet a szerzőtől származó kiváló fordításnál megjegyezni, hogy a „hosszuruhájú” szóban a hexameter miatt rövid az „u”, már csak azért sem, mert a vers eggyel korábbi sorában a „szépkoszorúju” is eltér ugyanezen okokból. Ezek az utóbbi megjegyzések ugyanakkor csak apróságok, ettől a mű nemhogy nem lesz kevésbé értékes, sőt, a fordító gondos munkáját dicséri az alaposságra való törekvés. Az olvasóközönség igényeinek eltalálása ennél sokkal nehezebb feladat, és nem csoda, ha nem tudunk egyértelműen dönteni emellett, hogy olvasói a nagyközönség, vagy a szakma köréből kerüljenek-e majd ki inkább. Amennyiben az előbbi, akkor esetleg magyarázatot érdemeltek volna az idézett „breve” vagy az „incunabulum” szavak, amennyiben viszont nem, nem lett volna szükséges a triumvirátusra vagy a rendekre jegyzeteket szánni. Ugyanakkor alighanem egyik esetben sem szerencsés, még a szöveg könnyedebbé tétele céljából sem, ha az emelkedett és a hétköznapi, a szépirodalmi és a köznyelvi szóhasználat keveredik, főleg egy humanista levélgűjtemény egyébként általában veretes és mérhetetlenül információgazdag kétnyelvű kiadásában. Mindezekkel együtt újra csak hangsúlyozni tudom, hogy a fordító teljesítménye megkérdőjelezhetetlen, nem csupán fordítói munkája következtében, hanem amiatt is, amit ez magával hoz: egy új világot nyit meg a még avatatlan olvasó előtt, a témában jártas olvasó esetében pedig hozzájárul az abban való elmélyüléshez.

Frazer-Imregh Monika Poliziano levélgűjteményének fordítása és a mű kétnyelvű, sokrétű bevezetőjével és gazdag jegyzetapparátusával rendelkező kiadása, ahogy azt a kiadó ajánlásában olvashatjuk „az itáliai humanizmus kistükrének is tekinthető.” Valóban így van. Köszönet érte.

BABICS-VILLATA ZSÓFIA

Fábi Anna, *Varázslat és valóság, Darvasi Ferenc életútinterjúja*, Budapest, Magvető, 2025 (Tények és Tanúk). 544 p.

A kiadott beszélgetés a magyar művelődéstörténet-írás személyes értékkövetésének útját tárja a nagyközönség elé. A kötet megjelenését a 2025. évi Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra időzítették, amely egyúttal kapcsolódott a Magvető Kiadó fennállásának 70 éves évfordulójához, sőt, az interjút adó Fábi Anna maga is hosszú ideig oszlopos tagja volt a kiadói szerkesztőségnek. A puhafedelű borítóról a történészről elégedettséget tükröző portréja tekint az olvasóra. A visszafogott, de igényes kivitelű kötet a korszakokat újraértelmező *Tények és Tanúk* sorozatban kapott helyet, ezzel is jelezve azt, hogy a kulturális élet a megszokottól (vagy az elvárttól) eltérő megvilágításba kerül. És valóban. A megszólaltatott életút mentes a pártállami létet meghatározó és korlátozó ideológiai kliséktől, valamint a rendszerváltás utáni politikai csoportosulások keresésétől, mert egy teljesen önállóan ítélő és gondolkodó tudós pályaképe bontakozik ki a könyv oldalairól. A megidézett közeg szereplői inkább az emberi oldalukban, társas viszonyukban elevenednek meg, azaz abban, hogy erényeik, gyengeségeik, jó és rossz tulajdonságaik mennyiben bizonyultak segítő avagy akadályozó tényezőnek. A mű megfelel az életinterjú sajátosságainak, miközben természetesen az interjúalany egyik legfőbb kutatási területére, a nőtörténeti kutatásokra is számtalan esetben reflektál. Az életútban a személyes történet, a 20. századi magyar történelem és a tudományos pálya szorosan összefonódik. Darvasi Ferenc kérdései többnyire nyitottak, s a válaszokból felépülő szövegben az egyéni és a közösségi

emlékezet történeti összefüggései magától értetődőek. A dialógus folyamatosan elemzi a múltat. Fábri Anna kifejtő feleleteiben felismerhetők tudományos stílusának jegyei, amelyekkel kerülte az egyszerűsítő magyarázatokat, és rávilágított a jelenségek összetettségére. A mű dokumentatív jellegét erősítik a kötet végén található képek és iratreprodukciók, ami után – a gondos szerkesztésről árulkodó – válogatott bibliográfia és személynévmutató található.

A *Varázslat és valóság* könyvcím arra utal, hogy a gyermekkorban kialakított és vágyott világképhez képest a felnőttléti világlátása megszürkül a szükségszerű feladatok és küzdelmek miatt, ám a letisztuló bűvölet fokozta a felnőttkor élményeit, és a tudósi pálya motivációja lett, mert kutatóként azzal foglalkozhatott, amit kedvvel végezhetett. A diskurzusban egymás után váltakoznak a magánélet és a formalizált nyilvánosság színterei. A kilenc nagyobb fejezetből az első (*Varázsos vidékek*) jeleníti meg a II. világháború idején kezdődő, olvasmányokkal és vidéki tájélményekkel elvarázsolt (főleg bonnyapusztai, majd kaposvári) gyermekkort, amelyben egyaránt domináltak az erős egyéniségű női rokonok és férficsaládtagok – köztük, természetesen, elsősorban az elveihez ragaszkodó, öntudatos tanítónő édesanya és a – hadifogságból évekkel később hazatérő – megfontolt édesapa, aki vezető állást töltött be a Mezőgazdasági Minisztériumnál. A már ötévesen olvasni tudó kislány előtt széles kaput nyitott ki a családi könyvtár, ugyanis a világról őrzött, közvetett ismeretek tárháza itt maga a könyv, amelynek révén az időben és térben távoli történések a felfedező jelen részévé tehetők. Az olvasás szeretete elvezetett a színház iránti vonzódáshoz. A családi háttérben szerzett élményanyag befolyásolhatta Fábri Anna majdani, a nőkkel és a kultúrával kapcsolatos vizsgálódásait.

A *Megoldhatjuk másképpen is* rövidebb második tematikus egységben először egy kelet-németországi úttal tágul a mozgáslehetőség, de az egyetem előtti tanítói munka alkalmával először mutakoztak meg a valóság farkastörvényei, ám az azt követő könyvtári elfoglaltság már jobban illett a fiatal Fábri Anna érdeklődéséhez. A harmadik, *Próbáltunk kiutakat keresni* címmel jelölt rész kitér az egyetemi évekre, s azon belül a pszichológia szak leadására, a magyar egyszakosság nyújtotta szabad tanrendre, a szűkebb társasági diákéletre, a barátságokra és a párválasztásra. A *Nem a gonosz a gonosz* fejezetben Fábri Anna számba vette gyermekora fontosabb olvasmányélményeit, és azok felbukkanásának körülményeit, például az édesapa felolvasását (136.). A könyvekből levont tanulságok elgondolkodtatták, mint ahogy ez a *Mester és Margarita* esetében történt, mert az összetett jelentésértégtű mű rávezette arra, „hogy itt nem a gonosz a gonosz, hanem valahol másutt van az igazi gonosz, amihez képest az eredeti sokkal humánusabb.” (158.) S így, többek között, a *Száz év magány* is felkeltette a figyelmét, és elmélyítette világlátását, amit visszatekintve így fogalmazott meg: „az élet és az emberek elfogadása, sőt szeretete ragadott meg, amit általában is régóta hiányolok az irodalomból, bár lehet, hogy már magát az életet is nehéz szeretni a valóságban.” (158.) Már ekkor megbarátkozott jövőbeni kutatásainak tárgyát képező alkotásaival: belemerítkezett Jókai Mór, Mikszáth Kálmán és Krúdy Gyula műveibe, és belelapozott az 1944-es kiadású *Asszonyok Aranykönyvébe*. S mindezen túl fogékony volt az ismeretek határait tágító tudományos eredmények iránt, hiszen lelkes előfizetője lett az *Élet és Tudománynak*.

A legterjedelmesebb az ötödik tematikus egység, *A kastély*, mely a Magvetőhöz fűződő emléket öleli fel. „A Magvető belső tereit áttekinthetetlennek és nyomasztónak találtam – és ez mit sem változott az évek során. Az Artex külkereskedelmi vállalat Nádor (akkor Münnich Ferenc) utcai épületének egy teljes emeletét foglalta el a kiadó. Három évig dolgoztam abban az épületben, de bizonyos részeit sosem láttam. Akadtak benne olyan szobák, amelyek mintha a Kécszakállú herceg várából lettek volna, azokba sohasem nyitottam be.” (163.) Az 1968-ban frissen belépő reménybeli szerkesztőnőnek a vibráló légkörű, zajos szerkesztőségi szobában az a benyomása támadt, mintha a bolondok házába került volna. A kádári kortünetként is felfogható meghasadság felemás légköre mindent áthatott. Az 1968-tól 1986-ig tartó időszakot lefedő metaforikus cím azt fejezi ki, hogy a munkahely egyszerre képviselte a kiadói intézményt, a hatalmi struktúrát és a kulturális műhelyt, ahol a szellemi autonómia és az ideológiai kontroll fel-fellobbanó feszültséget szült. A kiadói vissza-

emlékezés legfontosabb eleme az, hogy a fiatal szerkesztőnő hogyan tudta megőrizni függetlenségét azért, hogy értékeit saját legjobb meggyőződése szerint alakíthassa ki. A magabiztos és be nem tagolható, pályakezdő kolléganő hamar szemet szűrt közvetlen főnökének, aki ezért – a kor egyik bevett módszerével – a megtörését célzó, nyomásgyakorlással járó megbeszéléssorozat alá vetette, ami végül szerencsésen zárult, mert a tudását elismerték (171–174.). Ez azt jelentette a továbbiakban, hogy – „különütassága” mellett is – a véleményét elfogadták, vagyis lektori pályája során nem kényszerült vállalhatatlan kompromisszumokra, az ideologikus korszellem mellett egyensúlyt tudott teremteni önnön belső értékrendje és a külső elvárás között. A pártba való beléptetési próbálkozások elől rendre kitért. Fábri Anna részletesen bemutatja lektori munkáját, amely nemcsak irodalmi alkotások, hanem más tudományterületekhez tartozó kéziratok véleményezését jelentette, és felvillantja a munkatársi, szakmai és baráti viszonyok természetét. A kiadói munkahelynek meghatározó szerepe volt a későbbi tudományos és oktatói pályában, különösen az értelmezői felelősség, az intellektuális mérlegelés és az önfegyelem terén. Az interjú részletes képet ad az egyetemi és tudományos intézményrendszer működéséről, a kutatói pálya jellegéről.

A helyfoglalás című hatodik fejezet az intézményi térből a magán- és társas terek felé terelte a beszélgetést fonálát. A kiadói munkahely az átlagnál viszonylag kötetlenebb időbeosztást tett lehetővé, amelyben jobban érvényesülhetett a támogató, kiegyensúlyozott családi háttér. Felszabaddult feltöltődést jelentettek az utazások, amelyek egyúttal alkalmat adtak arra, hogy a könyvekből nyert – közvetett – tudás a maga valóságában a rácsodálkozás revelatív erejével váljon személyes élménnyé. A nyugati utak közül kiemelkedtek a firenzei benyomások, de lenyűgöző hatása volt a külföldi mentalitásnak, valamint a helyek kulturális esszenciáját képviselő művészeti múzeumoknak és képtáraknak. Később, az erdélyi utakon szerezhetett hasonlóan feledhetetlen emlékeket, találkozásokat és barátságokat. Fábri Anna elmondta, hogy a szorosabb szakmai alapú barátságai között van olyan, amely időt és távolságot meghaladón ma is eleven, mert egymásra hangolódás, elvi és érzelmi egyezés alakult ki köztük. A kiadó elhagyása után feladta az írókhoz fűződő, az objektív álláspont kialakításához szükséges lektori függetlenségét, és tagja lett a Művészeti Alapnak. A léppéssel tovább tárgalt a kikapcsolódás lehetősége és az ismerősi kör, amelyek egyúttal ösztönözték az alkotói munkát. A magánélet nem túl nagy társaságát színesítették férjének szociológiai kötődésű barátai, s az itt felemlgetett neveknél érintőlegesen felbukkannak a rendszerváltás nyilvánosságában is közismert személyiségek. Fábri Annának nagy szerepe volt a legszűkebb családi életnek és az abban beálló változásoknak megfelelő lakáskörülmények megteremtésében, időről időre lakáscserék megszervezésével. Az 1968-as házasságkötés után 1972-ben megszületett a fia, 1977-ben a leánya. A gyermekek érkezése mint a női lét pozitív visszaigazolása megleléssel töltötte el: „Valami elrendeződött, helyére került a két gyerekkel.” (423.) A gyermeknevelésben elsősorban férjére támaszkodhatott, hiszen a szülői generáció tagjai vagy még aktívak voltak, vagy maguk is kíméltre szorultak. A középpontban tehát az 1970–1980-as évek mindennapi életének olyan eseményei állnak, mint az utazások, baráti kapcsolatok, családi viszonyok, lakhatási körülmények és gyermekvállalás, amelyek a női értelmiségi identitás alakulásának meghatározó tényezői voltak. A „helyfoglalás” egyaránt kifejezi a fizikai és társadalmi tér (lakás, munkahely, kapcsolatháló) kialakítását, és előrehaladás presztizsértékét. A visszaemlékezés érzékelteti, hogy mindez kiváltképp egy nőnek, alkalmazkodással és döntéshozattal jár, valamint hangsúlyozza az emberi kapcsolatok erejét, mert azok nemcsak érzelmi, hanem egzisztenciális és kulturális háttérrel biztosítanak. A személyes tér megteremtése párhuzamosan zajlik a szakmai elfogadottság megszilárdulásával. Tulajdonképpen ez a kötet egyik leginkább mikrotörténeti és szociokulturális fókuszú része, amely az egyéni életvezetési stratégiákon keresztül világít rá a Kádár-korszak értelmiségi mindennapjaira, benne a nők lehetőségeire és az élettérben felmerülő különböző megoldásokra.

A Miként lesz mindemből szó című tematikus egység az elbeszélhetőség problémájáról szól, hiszen Fábri Anna behatóan foglalkozott Krúdy, Mikszáth vagy Jókai munkásságával. „Ma is

nagyon foglalkoztat Krúdyban, miként lesz mindenből szó, sőt néha csak megszokásból elhangzó szó.” (333.) Irodalomtörténeti szemmel azt elemezte, miként válik az egyéni tapasztalat – legyen az szakmai, magánéleti vagy történeti jellegű – nyelvileg formálható, közölhető és értelmezhető narratívává. A mérlegelő eszmefuttatás az önéletrajzi elbeszélés és a tudományos diskurzus határán mozog, reflektálva arra, hogy „mindenből szó lesz”, de eltérő módon és hangsúllyal, hiszen a megszólalás mindig válogató és konstruáló aktus: az emlékek nem pusztán felidéződnek, hanem a jelen perspektívájából újrendeződnek. Fábri Anna Krúdy kapcsán például vállalja, hogy nyitva hagyja az értelmezési mezőt (340.). Pályájának Jókai–Krúdy–Mikszáth írótriászából az első kettőt zseninek tartja, viszont a harmadik áll hozzá a legközelebb. A Supka Géza-hagyaték véglegesen a művelődéstörténet felé terelte (357.). 1987-ben megjelent *Az irodalom magánélete* című monumentális munkája, és tervben volt a *Jókai-Magyarország* megírása, amelynek kéziratát később a Magyar Tudományos Akadémián vitatták meg. A szerkesztőnő számára egyre nyilvánvalóbb lett, hogy a Magvetőbeli teendőkhöz képest képességeinek jobban megfelelnek a nagyobb ívű alkotói, kutatói feladatok. A diskurzus ezen része áttekinti a pályaszakasz kínálta továbblépési lehetőségeket a beérett irodalomtörténeti és művelődéstörténeti érdeklődéshez mérten.

A kötet második leghosszabb egysége a nyolcadik, *Azzal foglalkozhattam, ami érdekelt* című fejezete ismét a formalizált nyilvánosság terébe vonja az olvasót. Fábri Anna egyetemi tanári pályaszakaszát (1986–2005) tárgyalja, amely életútjának olyan periódusa, amelyben igazán elérhette a szakmai autonómiát és az intellektuális kiteljesedést, azon túl, hogy a Magvető Kiadó megbecsült és többször kitüntetett szerkesztője volt. Az ELTE-n belül, az oktatás munkatársi feltételeit tekintve, a Művelődéstörténeti Tanszék tűnt a legalkalmasabb választásnak. A kutatói feladat mellett, új kihívásként, a tanítást is vállalta. A rendszerváltás környékén feltűnt számára, hogy a fiatalok mennyire bizonytalanok a társas viselkedés szabályaiban, ezért meghirdette „A tökéletes úriember” kurzust: „kultúrantropológiai alapokra építve dolgoztuk föl a polgári kor, mintegy százötven év illemirodalmának jelesebb darabjait” (375.). „Még a csoportrendszer idején is éreztem a diákok egyfajta elhagyatottságát, sőt tudomásom is volt róla. Milyen közösséget lehetett ajánlani? Hát a kultúránkét.” (376.) A tanári szerepfelfogásában is érvényesült nyitottsága: a szemináriumi munka során a hallgatók értelmezéseit megfontolandó álláspontnak tekintette, hiszen „a tanár is tanulhat a diáktól” (377.). A politizáló ifjúságnál inkább a tapasztalatlanságot és a hatalmi aspirációkat vette észre. Az egykorú valóságérzékelését – az analógiára építve – a Jókai-műveken keresztül világította meg. 1990-re elkészült a *Jókai-Magyarország* disszertáció, amelynek kandidátusi védeése olyan jól sikerült, hogy egyenesen a nagydoktorivá minősítést javasolták, ám a hierarchiára ügyelő akadémikusi kar mégis elvetette az elfogadott javaslatot, s kandidátusi szinten értékelték kitűnőnek a munkát. Később doktori képzést, témavezetést, az OTKA-pályázatok lebonyolítását vállalta. A tanításban előtérbe helyezte az élményszerűséget: színi előadászerű órákat és sétálószemináriumokat tartott. A művelődéstörténeti oktatásában és kutatásában egyre nagyobb hangsúlyt kapott a nőtörténeti megközelítés, amelynek eredményeképp 1996-ban megjelent *A szép tiltott táj felé*, 1999-ben pedig *A nő és hivatása, Szemelvények a magyarországi nők kérdés történetéből, 1777–1865* című műve. Ám kifejtette, hogy nehéz összeegyeztetni a nőkkel kapcsolatos elvárásokat és szerepeket, továbbá azt, hogy a magyar nőtörténetnek elvitatathatatlan érdemei vannak. Bár kurzusai nagy népszerűségnek örvendtek, az ezredforduló tájára romlott a középiskolából kikerülő diákok tudásszintje és olvasáskészsége, ami megkeserítette az egyetemi tanítást, ezért 60. életévében a nyugdíjba vonulás mellett döntött.

A keretek vagy a szabályok időbeliségére és szükségességére reflektáló utolsó, kilencedik, a *Ki kell-e irtani a franciakertet?* című zárórész a magánszférába történő visszavonulás éveiről szól, amelyben a tanárnő megszabadul az intézményes kötöttségektől, és teljesen átadhatja magát az alkotói tevékenységnek, valamint megtörténik a teljes pálya retrospektív értékelése. A tanárnő egyértelművé teszi, hogy ez az életszakasz a korábbi egyetemi és kutatói pálya szerves folytatása, hiszen egymás után érkeztek művelődéstörténeti tárgyú könyvek írására vonatkozó kiadói meg-

keresések és a pályázatbírálói felkérések, amiket a Petőfi Irodalmi Múzeumban, majd a Nemzeti Múzeumban tartott előadások követtek. A *Hétköznapi élet Széchenyi István korában* megírása ismét arra készítette, hogy újraértékelje munkásságának írótriászát: „én mind a három íróval, Krúdyval, Jókaival és Mikszáthtal szívesen foglalkozom ma is, de talán Mikszáth-könyvet kellene írnom. [...] a jelenhez közvetlenebbül szól, mint Krúdy és Jókai. [...] Mikszáth mindenestül benne élt a saját korában, amit a másik kettőről ennyire nem lehet elmondani. Azt hiszem, Jókai számára az írás a hétköznapiaságból való kilépést jelentette, Krúdyról nem is beszélve, aki a hétköznapiakat is irodalmiasította.” (461–462.). Sőt, Mikszáth jelentőségéhez hozzáteszi, hogy amikor a műveit írta „a csaknem új tudomány, a szociológia a divatról nagyon hasonló megállapításokra jutott, mint ő.” (463.) A 2011-es gróf Teleki László-émlékév új kutatási iránnyal ajándékozta meg, a téma pedig ismét magával ragadta, s 2022-ben megjelent az *Arany idők* című eszme- és neveléstörténeti kötete, amelyben egy „integrált művelődéstörténeti megközelítésmódra” (467.) törekedett. Míg a vizsgált forrásanyag alapvetően a – viszonylag állandónak feltételezett értékrend talaján – hosszútávra szóló didaktikai elvek kivitelezését tárgyalja, addig a feltáró, értékelő munkában meg kellett küzdeni az elszemélytelenítő informatika új ismeret- és szempontgeneráló hatásával, mert a felgyorsított értelmezési találatok részben megkönnyítik, ám egyúttal meg is nehezítik az érvényes szintézisalkotást. Itt Fábri Anna közbeveti, hogy „[c]saknem öröközld közhely azt mondani, hogy nem láthatjuk előre a jövőt, de igaz. Ahogy az is, hogy a nevelés, amely eredendően a jövőre irányul, meghatározhatja a jövőt.” (473.) A tanárnő a szövegűhűség szemléltetésének kedvéért felvette a digitalizációs kihívás nyújtotta kesztyűt, és vállalkozott a forráskiadás elektronikussá tételére. A munka átsegítette ugyan a nehézségeken, de sok időt és áldozatot követelt. A tudományosság után létösszegzésként újra a legszemélyesebb és legszűkebb privátszféra tereiről, eseményeiről és szereplőiről esik szó, így például a kedves emléket őrző helyekről, az otthoni életéről, a házastársáról, a gyermeknevelésről, a – különösen női – felmenőkkel való kapcsolatról, az unokák nyújtotta örömről. Fábri Anna egész életére mindenben jellemző a következetesség és a szellemi fegyelmezettség, amikor azonban az elégedettség kérdéseire kell válaszolnia, akkor – utólag visszatekintve – a saját belső szabálykövetését önkorlátozónak ítéli azzal a kitétellel, hogy a jelentős dolgokat ugyanígy csinálná (495–496.).

Összegzésként megállapítható, hogy a *Varázslat és valóság* kötet című hűen ragadja meg az életútinterjú végigvonuló kettősséget. A „varázslat” a világ szépségének és értelmének megismerhetőségére inspiráló élmények összességét jelöli: a gyermekkori tájélményeket, az olvasás és a műalkotások hatását, a meghatározó tanárokat és mestereket. A „valóság” ezzel szemben a történelmi és társadalmi meghatározottság terepe, amelyben az életút kibontakozik az ösztönző „varázslat” kíséretében. A kötet egyik legnagyobb erénye, hogy e két dimenziót nem választja szét, és megtartja a tárgyalt korszak elfogulatlanságra törekvő „alulnézeti” megközelítését. Bár az olvasó olykor szívesen a történetek mögé nézne, az emlékező ilyenkor megjegyzi, hogy a mindennapok gyakorlatibb megfontolásai kötötték le. Az életinterjú-kötet több szempontból is gazdagítja a magyar szakirodalmat, hiszen egyrészt tovább árnyalja a Fábri Annáról alkotott képet, másrészt értékes forrása a 20. századi magyar női történetnek és kultúrtörténetnek, harmadrészt példaszerű darabja a hazai életútinterjú-irodalomnak. S nem utolsósorban méltó helyet foglal el Fábri Anna életművében, valamint a magyar könyv-, művelődés- és tudománytörténeti irodalomban.

FABÓ EDIT